

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννηκόσια τρία,
δραῖσις καὶ φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετροῦντες χρόνον
σίην γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενώνων.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅπως μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἐξ τοῦ Δεκεμβρίου,
κληῖσις Βουλευτηρίου.

Ποῦντος ὀκτακόσια σὺν εἰκοσιτρία,
σύγκρουσις πλοιάρχων καὶ ναυτῶν ἀγρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Φ.—Πολλὰ δεινὰ τραβήξαμε μ' ἐκείνον τὸν Αἰσχύλαρο
καὶ τὴν ἄς δούμε, Περικλῆ, τὴν Ἄσσο καὶ τὴν Πύλαρο,
ποῦπνιζαν κόσμο μὴ χαρὰ
μὲς σ' τῆς Ἰθάκης τὰ νερά
καὶ μὲς σ' τὸ λιμάνι
δρὸ πρῶτου καπετάνου.

Κύτταξε, Περικλέταρε μὲ τὸν ξυλένιο κοίλαρο,
κοντεύω νὰ τὰ χάσω....
Βλέπω τὸν Ράλλη τὸν ξανθὸ νὰ κυβερνᾷ τὴν Πύλαρο
κι' ὁ Θεωρῆς τὴν Ἄσσο.

Κι' οἱ δρὸ συναγωνίζονται σὰν τὸν Παππαδογιάννη
καὶ σὰν τὸν Φερντένο
πὺς θὰ μᾶς σκυλοπνίζουσε μὲς σ' τὸ στενὸ λιμάνι
μ' ἀλαλαγμοὶ καὶ θοῆνο.

Βλέπω τὸν Μποναπάρτη
ἀπάνω σὲ κατάρτι
μεγάλο καὶ ψηλὸ
νὰ βλέπῃ τὸν γιχλό.

Κι' ὁ Ράλλης προχωρεῖ
κατὰ τοῦ Θεωρῆ

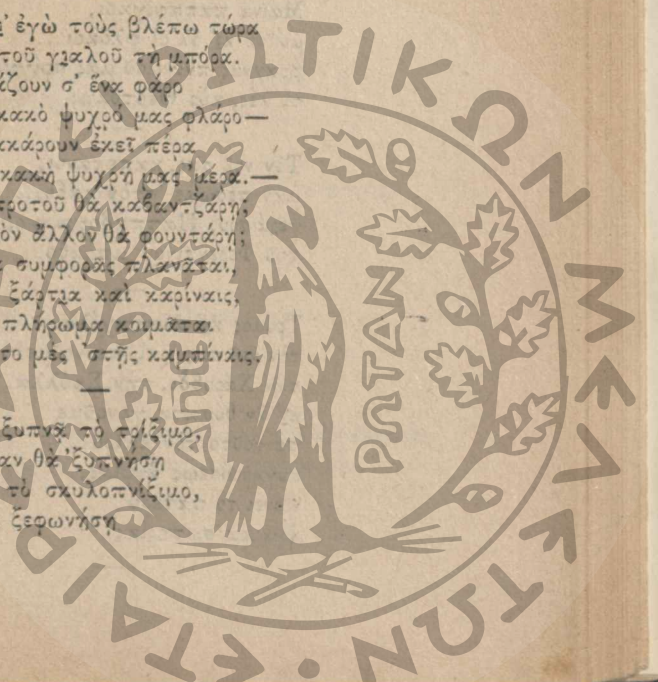
μὲ πείσματα τρελλὰ,
καὶ σώνει καὶ καλὰ
θέλει νὰ κἀνῃ τράκα
μετὰ τοῦ Σακκάρκα.

Κύτταξέ τους... θὰ τρακάρουν
καὶ τὰ σκάφη θὰ φουντάρουν.
Νέοι καταποντισμοὶ!...
Πόσειδον, ἐσὺ βοήθα,
κι' εἶναι μόνον οἱ θεομοὶ
σωτηρίας κολοκύθα.

Π.—

Νά! κι' ἐγὼ τοὺς βλέπω τώρα
μὲς σ' τοῦ γιχλοῦ τὴ μπόρα.
Πλησιάζουν σ' ἕνα φάρο
—τὸν κακὸ ψυχρὸ μας σάρο—
καὶ τρακάρουν ἐκεῖ περὰ
—τὴν κακὴ ψυχρὴ μας μέρα.—
Ποῖος προτοῦ θὰ καθαντίζαρη;
ποῖος τὸν ἄλλον θὰ φουντάρη;
Πνεῦμα συμφορᾶς πλανᾷται,
τρίζουν ξάστια καὶ κάριναις,
καὶ τὸ πλήρωμα κομματᾷ
ξενόχαστο μὲς σ' τῆς καμπίνης.

Δὲν τὸ ξυπνᾷ τὸ τοῖζιμο,
ἀλλ' ὅταν θὰ ἔξυπνήσῃ
καὶ δῇ τὸ σκυλοπνίζιμο,
τότε θὰ ξεφωνήσῃ.

ἴσῃς συμφορᾷς τῇ φούρῃ·
καλὰ μου ξυπνητούριχα.

Φ.—Στὴν Ἄσσο καὶ στὴν Πύλαρο, Ρωμηοὶ μου κακομοί-
χαρούμενοι πετᾶτε, (ρηδες,
καὶ ὅλοι σας χαιρετᾶτε
τοὺς δῆο καραβοκύρηδες,
ὅπου γεινάτι τῶκαλαν μὲς ἴσῳ νερὸ ν' ἀνοίξουν
καὶ ἄλλη μεγάλη τρύπα,
καὶ ἐκεῖ νὰ σκυλοπνίξουν
τὸν κάθε παρλαπίπα.

Κύττα, ξυλέννε βλάκα,
πῶς πᾶν νὰ κάνουν τράκα.
Καὶ μέσα ἴσῳ τρακάρισμα
μινόμενος καὶ φρίττων
πολλῶν ἀκούα γκάρισμα
ρητόρων μελιρρύτου.

Κι' ὁ Κόντης ὁ καμαρωτός, καραβοκύρησι πρῶτος
καὶ δεξιὸς πιλότος,
τῶν δῆο καραβοκύρηδων τὸ τρομερὸ γεινάτι
βλέπει μὲ κρύο μάτι
ἀπὸ τοῦ φάρου τὴν κορφή
καὶ δὲν τοῦ καίγεται καρφί.

Κι' ἄλλος ναυτικός βαρβάτος,
ὁ μουγγὸς ὁ μουστακάτος,
τοὺς κυττᾶ, τὰ χέρια τρίβει,
καὶ ὅλο τὰ μουστάκια στρίβει.

II.—Ρωμηοὶ σανιδοφόροι,
πνιγμῶν ἀρχίζουν ὕμνοι,
πλώρη τρυπᾷ τὴν πλώρη,
πρύμνη τρυπᾷ τὴν πρύμνη.

Γιαλὸ φουρτουνασμένο
τὸ κράτος σας περνᾷ,
τὸ κύμα λυσσασμένο
τὸ κύτος κυβερνᾷ.

Μάϊνα παπαφίγκοι,
μάϊνα κι' ὅλ' οἱ φλόκοι...
βραχνᾶς πνιγμοῦ μᾶς σφίγγει,
τί λές, κύρ Θεοτόκη;

Τὸν νοῦ σας, κηπετάνοι,
μὴν πέσωμε ἴσῳ κάβο...
γειὰ σου, Παππαδογιάννη,
τοῦ Φερεντίνου μπράβο.

Τρόμος κι' ἀνατριχίλα...
τὸν νοῦ σας καὶ περνοῦμε
τὴν Χάρυβδι, τὴν Σκύλλα,
κι' ἂν θύματα γενοῦμε
σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
συγκρούσεως ἀγρίας,
μένει τὸ πατερό
ἀγκυρα σωτηρίας.

Πλοίαρχος τῆς παρλάτας
λαὸς χειροκροτεῖ,
κι' ὅλους τοὺς ἐπιβάτας
τοὺς πιάουν ἐμετοί.

Κάνουν νερὰ τὰ κύττα,
κάθ' ἐπιβάτης φρίττει.
Σωτῆρες σεῖς ἔλατε,
Ράλλη μου Γιχνουλάτε,
καὶ Θεοδωρῇ Δεστούνη,
καὶ σύ, κύρ Θεοτόκη,
μὲ τὸ ψιλὸ μπαστούνι,
ποῦ σ' ἐπιάσαν σορόκοι.

Φ.—Στὴν Ἄσσο καὶ στὴν Πύλαρο, μωρὲ παιδιὰ, πηδᾶτε
καὶ ξανατραγουδᾶτε.
Κύρ Θεοδωρῇ μαρσίλαρε,
πῆρε βορῆς κι' ἀμύλαρε,
καὶ σύ, κύρ Μήτσο μάκαρε,
μὲ τὸ Κορδόνι τράκαρε.

Πηδᾶτε μὲς στὴν Πύλαρο, πηδᾶτε μὲς στὴν Ἄσσο,
νὰ γλυκοτραγουδήσετε καὶ σᾶς κρατῶ τὸ μπᾶσο.
Κτυπᾶμε τὰ κεφάλια μας, κτυπᾶμε καὶ τὰ στέρνα μας,
κύρ Θεοτόκη, πρόφθασε καὶ τρέξε καὶ κυβέρνα μας
μαζί μὲ τὸν Σιμόπουλο, τὸν ἄξιο πιλότο σου
καὶ ἴσῳ φουρτούναις μάστορα,
καὶ κάθε καμαρότο σου
νὰ τὸν ἰδῶ προγάστορα.

Καὶ σέ, ψαρχ μουστακαλῆ,
λαὸς σωτῆρα σέ καλεῖ,
καὶ μέσα ἴσῳ τρακάρισμα, ποῦ σκάφη κατεβύθισε,
τοὺς ναυαγούς βοήθησε,
προτοῦ ἴσῳ φούντο νὰ χαθοῦν, κι' ἀντὶ νὰ πιάνης φάρμα
νὰ μπλέκουν μὲς ἴσῳ δίχτυ σου τῶν ναυαγῶν ποδάρι.

Ἐμπρός, παιδιὰ τοῦ τραγουδιοῦ...
τὸ τέλος κάθε ταξιδιοῦ
δὲν εἶναι παρὰ πνίξιμο
καὶ τῆς κοιλιᾶς μας πρήξιμο
καὶ μὲς ἴσῳ ψάρινα ρίξιμο.

Θὰ γίνη τὸ τρακάρισμα... πᾶν ἡ φωνὰς τοῦ κάκου,
καὶ τώρα, Περικλέτο μου, τοὺς κυβερνήτας ἄκου.

Τάδε Ράλλης ὀμιλεῖ
ἴσῳ ξυλὰ τὸν μπαμπαλῆ.

Γέρο πλοίαρχε τῆς Ἄσσοι,
βάρδα καὶ θὰ καθαντίζω...
κύτταζε καλὰ ἴσῳ μπροστά σου
κι' ἔρχομαι νὰ σέ τρακάρω.

Ὁ Κορδονάρης σου τείναι;
βάρδα, γέρο-Φερεντίνε.
Θὰ σοῦ σπάσω τὴν καρίνα,
δὲν φοβοῦμαι τὸν θυμὸ σου,

καὶ μὲ τὴν τρομπομαρίνα
θὰ κηρύξω τὸν χαμὸ σου.

Κι' ἂν ἡ Πύλαρος βουλιάξῃ, δὲν τὰ χάνω, δὲν σαστίζω,
ἄλλο δεύτερο κραβὶ μὴ χαρὰ καλαφτίζω,
καὶ λαστρόμο μὲ τοὺς ἄλλους πέρνω καὶ τὸν Καραπάνο,
καὶ τοῦ πλοίου μου κατάρτια τὰ μακρὰ του σκέλη κᾶνω.

Θεοδωράκη, τράβα πίσω,
βάρδα καὶ θὰ σέ κτυπήσω
μὲ τοὺς ναυτικούς τοὺς νόμους...
τοὺς δικούς σου τοὺς λαστρόμους
γιὰ δικούς μου δὲν τοὺς θέλω...
πάρτους... πίσω σοῦ τοὺς στέλλω.

Πάρε τὸν Μερλόπουλό σου
καὶ τὸν Φαρμακόπουλό σου.
Τὴν ἀνάγκη πιά δὲν ἔχω κάθε Κορδονολαστρόμου
νὰ μοῦ κόβῃ, νὰ μοῦ ράβῃ...
μόνο τὸν συμπέθερό μου
θὰ κρατήσω ἴσῳ κραβί.

Μὰ καὶ τοῦτος ἂν μ' ἀφήσῃ τὸν Μπακόπουλο θὰ πάρω
καὶ μ' αὐτὸν θὰ σέ τρακάρω.
Ἦτανε δικός σου πρῶτα, Δίξ σ' ἐπωνόμαζε,
καὶ τὸν κόσμο τρώμαζε.

Ἀλλὰ τώρα δὲν τὸν σκιάζει τοῦ Διὸς τᾶστροπελέκι
καὶ κοντὰ μου ντοῦρος στέκει,
καὶ τὸν βάζω ἴσῳ τιμῶνι
μόνο γιὰ νὰ σέ θυμῶνῃ.

Πέρνω καὶ τὸν Κρεστενίτη καὶ τῆς Θήβας τὸν Δαούτη
καὶ σ' ἀφίνω τοὺς πιστοὺς σου νὰ τοὺς τρέφῃς μὲ κουρκουτί.
Μὲ τῆς στραβοτιμονιαῖς σου μὴ μοῦ κᾶνῃς πανηγύρι,
ἄλλως πέρνω καὶ τὸν Κόντε δεύτερο καραβοκύρη
γιὰ νὰ βγαίῃ ἴσῳ μπρός σου φάτσα
σὲ φουρτοῦνα καὶ μπουνάτσα.

Καὶ ἴσῳ πλοῖο γιὰ φιοῦρα βάζω τὴ χρυσὴ Κορῶνα
νὰ τρομάξω τὴν Κορδόνια,
καὶ μ' αὐτὰ ἴσῳ Παρλαμέντου τὰ πελάγη θ' ἀρμενίζω
κι' ἔτσι θὰ σέ δαιμονίζω.

Ὁ Θεοδωρὸς βροντᾷ
κι' ὀργίλος ἀπαντᾷ.

Ράλλη, μὴν κοκορεύεσαι κι' οἱ λόγοι πᾶν ἀδίκως,
Ράλλη, μὴν κοκορεύεσαι κι' ἐγὼμαι γέρο λίκος,
καὶ γράφω τῆς φουρτούναις
ἴσῳ δῆο μου τῆς πατούνας.

Γιὰ μεγάλο σου χατήρι
σ' ἔκανα καραβοκύρη,

καὶ μὴ σφίγγεσαι, Ράλλου μου, τὸν ἄερα νὰ μοῦ πάρῃς
καὶ μαζί μου νὰ τρακάρῃς.

Ἐγὼ σοῦδωσα λαστρόμους, ἐγὼ σοῦδωσα σαβοῦρα,
μὰ γιὰ πλοίαρχος δὲν κᾶνεις καὶ τὰ καταφέρνεις σκούρα.
Θὰ σοῦ κόψω τὸν ἄερα,
θὰ σέ ρίξω μὲς στὴν ξερὰ.
Μὲ τὴν Ἄσσο σὲ κτυπῶ
καὶ τὴν Πύλαρο τρυπῶ.
Ἄσσοι ἔχουν, χρυσομάλλη,
κι' Ἄσσοι θ' ἀπομείνῃς πάλι.

Κι' ἂν Δήμαρχον οὐ μὴν ἄλλὰ
δὲν ἐβγάζαν τὸν Δαμαλᾶ,
τότε ταβανοσάνιδα, σεισμὸς Βουλευτηρίου,
καὶ νίκη ἴσῳ Κορδόνι,
κι' ἐγὼ θὰ τὸ ξανάλεγα ἴσῳ τρίτης Σεπτεμβρίου
τὸ κλασικὸ μπαλκόνι.

Ἄγγελος φθάνει πρῶτος
τάδε λαλῶν εὐγλωτίως.

Ἄγγ.—Ὁ Ράλλης ἀπεφάσισε παραιτήσῃ νὰ δώσῃ,
ἀλλ' ὥς ἴσῳ βράδυ φαίνεται πῶς θὰ τὸ μετανιώσῃ.

Ἄγγελος δεύτερος πετᾷ
κι' ἀοθαίνων λέγει τὰ καὶ τὰ.

Ἄγγ.—Ὁ Ράλλης ἀπεφάσισε νὰ μὴν παραιτηθῇ
κι' ἐπῆγε ἴσῳ συμπέθερό νὰ συνεννοηθῇ.

Τρίτος Ἄγγελος προβάλλει
τάδε λέγων περὶ Ράλλης.

Ἄγγ.—Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται τρεῖς μάγοι μὲ τὰ δῶρα,
τρεῖς ἀποφάσεις ἔλαξε κι' ὁ Ράλλης ἔως τῶρα.

Τεταρτὸς πηλαεῖ
καὶ κἀνθῶς λαλεῖ.

Ἄγγ.—Ὁ Κόντης ἀπεφάσισε τὸν Ράλλη νὰ κρατήσῃ
κι' ἄλλην κύρ Κυβερνήτην θὰ ξανασηματίσῃ.

Καὶ πέμπτος ἄλλος φθάνει
ἀπὸ τὸν Νιεληγάννη.

Ἄγγ.—Ὁ Ράλλης τὰ ξανάφραξε μετὰ τοῦ Κορδονάτου
καὶ βιαστικὸς καὶ γρήγορος μαζεύει τὰ χαρτιά του.

Ἐκτος φθάνει ζωηρὸς
τάδε λέγων σοβαρῶς.

Ἀγγ.—Ὁ Ράλλης πρὸς τὸν Σκαρπινᾶ τὴν ράχη του θά
καὶ λένε τὴν διάλυσιν πῶς πάει νὰ γυρέψῃ. (στρέψῃ)

Ἑβδομος φαρμαρόνος
φωνάζει ταυτοχρόνως.

Ἀγγ.—Ὁ Ράλλης μετενόησε, δὲν θέλει διαλύσεις,
θά προσκλήσῃ τὴν Βουλὴν καὶ στέλλει τὰς προσκλήσεις.

Ἄλλος γοργὸς προβαίνει,
ὁρᾷ καὶ τί θά γένη.

Ἀγγ.—Ὁ γέρος συγκατένευσε ὅτ' τὴν πρόσκλησιν, πολῖται,
καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου Ὑπουργοῦ κανεὶς δὲν παρσιτεῖται.

Ἐνατος λιμαδόρος
φωνάζει διατόρως.

Ἀγγ.—Τὰ μάτια μας κατήντησαν πικρῶν δακρύων βούσεις..
ὁ Ράλλης ἀπεφάσισε... παραιτήσις καὶ κρίσις.

Δέκατος τέλος φθάνει
καὶ ὁ Φασουλῆς τὰ χάνει.

Ἀγγ.—Ὅποῖον μέγα γεγονός τὸ καύκαλο θά σείσῃ
τοῦ κάθε στραβοκάνη..
ὁ Ράλλης ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἀποφασίσῃ
τί διάβολο θά κάνῃ.

Π.—Κύτταξε καὶ μὴ γυναικίκα, Φασουλῆ μου, γυμνωμένη
καὶ καραβοτσακισμένη.
Δὲν τῆς ἔμεινε τῆς δόλιας ἓνα δάκρυ νὰ δακρύσῃ,
καὶ εἶναι μαύρη, Φασουλῆ,
σὰν τῆς Δούγκαν τὰ ποδάκια, ποῦχνε καταμαυρίζει
ὅπου Θεάτρου τὸ χαλί.

Φ.—Γιὰτὶ πικρὰ τὰ μάτια σου, γυμνὴ κυρά, νὰ κλαίνῃ;
μὴ στίκῃς ἔτσι σκυθρωπή,
γιὰτ' εἶδες τόση προκοπή,
ποῦ τώρα δὲν σ' ἐγνώρισε καὶ ὁ κύριος Κοκλὲν.

Τάδε λέγει σοβαρὰ
καὶ ἡ γυμνὴ καυοκυρά.

Καὶ ὁ Κοκλὲν μ' ἐξυμνεῖ
καὶ εἶμαι Δούγκαν γυμνή,
καὶ κυττάζω κυρίους μικροὺς καὶ μεγάλους
νὰ κλαλῶν τῆς Δούγκαν γυμνοὺς ἀστραγάλους.

Ἡ πολλή μου γυμνότης
θεωρεῖται σεμνότης,
καὶ ὅτ' τὴν τέχνην τὸ ρίχνω
καὶ τὸ κρέας μου δείχνω,
καὶ γὰρ δόξα μου τόχ'ω καὶ τόση τιμὴ μου,
ποῦ καὶ φύλλο δὲν βάζω συκῆς ὅτ' οὐ κορμὶ μου.

Καὶ πάντα καὶ τώρα τὴν τέχνην λατρεύω,
καὶ κάθε μυλλόρδος καὶ κάθε τσολιᾶς
ἀρχαίους μὲ βλέπει χοροὺς νὰ χορεύω
καὶ ἐκεῖνον ποῦ λένε χορὸ τῆς κοιλιᾶς.

Φ.—Ἀκοῦς τί λέει, Περικλῆ;

Π.—

Φ.—Τώρα λοιπὸν τὴ ράχη μου μὲ δὴρὸ σανίδες κτύπα.
Τάκούω, παρακλίπα.

Τελευταία στιγμή καὶ θανίδων τριγμοί.

Τώρα, ποῦ μόλις ὁ «Ρωμηὸς» μπῆκε ὅτ' ἀπιστήρια,
ἔτελειώσαν τῆς κρίσεως τὰν ἡκούστα μακρῦρια,
καὶ ὁ Κόντες λὲν πῶς ἔρχεται, πιλότης περσυνός,
καὶ βήχει τῆς Μπαρμπάσενας ὁ Παπαπαστασινός.

Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ ξακουστὸ Σικάγο μὲς ὅτ' τὴν ὁδὸν Αἰόλου
τοῦ Θῆτ' Ἀντωνοπούλου τὸν κόσμον κατακτᾷ...
κάλτσαις γὰρ κάθε πόδι καὶ κάλτσαις τοῦ διχτύλου,
καὶ πλούσιον εἰς εἶδη ποικίλα καὶ πλεκτά,
ζιλέδες, κασκορσέδες, φανέλαις, ἐσωφόρια,
καὶ ὅλα μαζί καὶ χώρα,
καὶ ἔμπρὸς εἰς τὸ Σικάγο καὶ ὅτ' τὴν Ἀμερικὴν
καὶ ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἔχουν νὰ βάλουνε βρακί.

Τὸ πνεύφημον γραφεῖον τραπεζομεσίτου πρώτου,
τοῦ πολυφιλήτου Σούκα, δηλαδὴ τοῦ Πανηγιώτου,
ὅτ' τὴν ὁδὸν τοῦ Σοφοκλέους ποῦντος ἑκατὸν ἐπτά,
ποῦ κερδίζουν κάθε τόσο καὶ οἱ πελάται του λεπτά,
ἀναγγέλλει πῶς εἰς πάντας τῆς Ἑλλάδος μας τοὺς τόπους
ἔκαμεν ἀντιπροσώπους,

ὅπως νέας ἐνεργήσουν ἐγγράφως συνδρομητῶν
σ' ὅλας τὰς λαχειοφόρους τῶν ἀπανταχοῦ κρατῶν,
καὶ τρισμακάρες ἐκεῖνοι, ποῦ γραφοῦν συνδρομητάι...
ἡ πλούσιος ἓνας εἰς τὸν Πύργο, ποῦ δὲν ὅλπιζε ποτέ.

Ὁ Γεώργιος ὁ Φεζιῆς, ὁ πασίγνωστος ἐκδότης,
ἔβγαλε τὴν Καραντίναν, μίαν κωμωδίαν πρώτης
ὑπὸ Δασκαρῆ τοῦ Νίκου, καὶ ἐδῶ καὶ ἐξῶ διδύχθησαν
καὶ παρ' ὅλων ἐπαξίως καταχειροκροτηθεῖσαν.

Εἰς τὰ Μυθιστορήματα, ποῦ λέγονται ἑξήλεκτά,
καὶ ἀπὸ πολλοὺς διαβάζονται μὲ στόμα καὶ ἀνοικτά,
νέα καὶ πάλιν ἐγγράφως συνδρομητῶν τελεῖται...
ὁδὸς Κλεισθένους καὶ ὅπισθεν τῆς Δημαρχίας ἔτε.